

Истинаѣта ѿ на живѡтѣтѣ. Тѡла свѣщенникѣтъ наглѣдѣваше сѣчки-те челоувѣцѣ ѿ горки-те грѣшницѣ призѣваше камтѡ Некѣснѣшатѣ Оучитель, Той не забораѣваше ѿ наѣшата сиромѣхкина престарѣлата вдовица, ѿ частѣ ѿ наглѣдѣваше, въ малката ѿ келійка, гдѣто сѣкога шѣеше, но катѣ виждаше, че ѿде свѣщеннико стѡваше ѿ мѣстѡто си ѿ го посрѣщаше съ благоговѣнїе. Она стоѣеше предѣ него прѣва ѿ гокореше съ него почтѣннѣ, но доврѣла свѣщенникѣтъ мѡлеше ѿ да сѣдне, ѿ се разговораѣваше съ неѣ краткѣ, ѿ вдовицата го шѣѣеше многѣ. Пѣствро ѿ ѿспѣтѣваше за сѣчко, ѿ вдовицата мѣ приказа сѣчкиѣтѣ си живѡтѣ едно по едно, ѿ сѣчки-те рѣботѣ за своѣтѣ си любѣзнынѣ сѣнѣ. Она мѣ каза ѿ за писмѡто, коѣто на скорѣ кѣше полѣчила, ѿ коѣто ѿ возраѣдовало, на помнила мѣ тоѣче че едѣамѣ е намерила челоувѣка, коѣто е можѣлъ да ѿ го прочетѣ. Она кѣше наѣчила сѣчки-те мѣсли въ писмѡто на ѿзѣтѣ, понѣже ѿ ги кѣха прочѣли тѡлко пѣти, ѿ можеше доволнѣ да продолжаѣва разговораѣтѣ за сѣнѣтѣ си ѿ за писмѡто, ѿко почтѣннѣла свѣщенникѣтъ ѿ не закаѣше да говори за дрѣго нѣѣю. На ѿпоследѣ ѿ онѣ прѣсѣче